

CHLOE WALSH

Binding

KOHTAAMINEN

TOMMENIN POJAT

TAMMI

Chloe Walsh

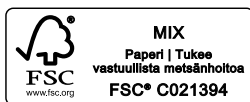
BINDING 13

KOHTAAMINEN

SUOMENTANUT ANTTI HULKKONEN

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *Binding 13* ilmestyi 2018.
Copyright © 2018, 2023 by Chloe Walsh
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Antti Hulkkonen 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-8399-9
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Haluan omistaa tämän kirjan jokaiselle,
joka on joskus uskaltanut tavoitella unelmaansa
järkähtämättömällä innolla ja halulla.
Tämä tarina on teille.*

Kirjailijan alkusanat

Binding 13 – Kohtaaminen on Tommenin pojat -sarjan ensimmäinen osa ja ensimmäinen kirja Johnnysta ja Shannonista.

Jotkin sen kohtaukset voivat ahdistaa, mistä lukijan on hyvä olla tietoinen.

Kirjassa on seksuaalista sisältöä, väkivaltaa, vaikeita ja ahdistavia aiheita ja karkeaa kielenkäyttöä, eikä sitä siksi suositella nuorille lukijoille.

Tapahtumat sijoittuvat vuoden 2005 Etelä-Irlantiin, ja tarinassa käytetään muutamia iirinkielisiä ilmauksia ja sanoja. Kirjan alussa on niistä sanasto.

Suuret kiitokset siitä, että lähdit mukaani tähän seikkailuun.

Rakkaudella,
Chloe xxx

Irlantilaisten nimien ääntäminen

Aoif: lausutaan *Iif*

Aoife: lausutaan *Ii-fa*

Caoimhe: lausutaan *Kii-va*

Eoghan: lausutaan *Ou-en*

Gardaí: lausutaan *Gar-dii*

Neasa: lausutaan *Na-sa*

Sadhbh: lausutaan *Sai-vi*

Sean: lausutaan *Shaun*

Sinead lausutaan *Shin-iid*

Tadgh: lausutaan *Taig*

Sanasto iirinkielisistä ilmauksista ja erikoistermeistä

camogie: naisten *hurling*

Cap: joukkueen kapteeni, ”kapu”; viittaa tässä myös lakkiin (*cap*), jonka joukkueen pelaajat saavat muistoksi maaotteluun osallistumisesta
craic: hauskuus, huvi

CSI: *Crime Scene Investigation*, yhdysvaltalainen tv-sarja rikospaikkatutkijoista

culchie: maalainen (tai melkein kuka vain Dublinin ulkopuolella asuva);
lempeä pilkkanimi

dub: dublinilainen

eejit: ”idiootti” irlantilaisittain lausuttuna

Fair City: suosittu irlantilainen saippuaooppera

frigit: henkilö, jota ei pussailu tai muukaan läheisyys kiinnosta

GAA: *Gaelic Athletic Association*, irlantilainen kansallisten urheilulajien järjestö

Gardaí: Irlannin poliisi, *Gardaí Síochána*

grubber: (rugbyssa) eteenpäin potkaistu pallo, jota muut pelaajat tavoittelevat edetäkseen kentällä

hurley: puinen hurling-maila; hurling-pallon nimi on *sliotar*

hurling: irlantilainen nurmipallo, ulkona pelattava mailapeli

iiri: Irlannin tasavallan toinen virallinen kieli englannin ohella

jackeen: dublinilainen; *culchien* vastakohta

ruck: (rugbyssa) maahan taklatun pelaajan päälle kasaantunut läjä pelaajia, jotka kamppailevat pallon hallinnasta

scrum: (rugbyssa) rykelmäaloitus, jossa joukkueet asettuvat vastakkain työntämään toisiaan ja tavoittelemaan palloa jaloillaan

try: (rugbyssa) pallon kuljettaminen vastustajan maalialueelle, mistä hyökkäävä joukkue saa viisi pistettä; sen jälkeen joukkue saa yrittää vielä kahden lisäpisteen potkumaalia (*conversion*)

1

Suuria toiveita

SHANNON

OLI 10. tammikuuta vuonna 2005.

Aivan uusi vuosi, ja ensimmäinen koulupäivä joululoman jälkeen.

Ja olin hermostunut – jopa niin hermostunut, että olin heti aamulla oksentanut peräti kolme kertaa.

Sydämeni hakkasi huolestuttavan kiivaasti. Syypää levottomaan sykkeeseen ja tietenkin myös yökkäysrefleksin pettämiseen oli ahdistus.

Oioin uutta koulupukuani ja tuijotin kuvaani kylpyhuoneen peilistä, enkä ollut tunnistaa itseäni.

Tummansininen neulepusero, jonka rinnassa oli Tommen Collegen vaakuna, ja sen alla valkoinen paita ja punainen solmio. Harmaa, polviin ulottuva hame, joka jätti hintelät, kehittymättömät sääreni näkyviin. Ihonväriset sukkahousut, tummansiniset sukat ja mustat, korolliset avokkaat täydensivät asun.

Näytin ihan implantilta.

Ja siltä minusta tuntuikin.

Ainoa lohtuni oli, että äidin minulle ostamat kengät korottivat minut lähelle 160 sentin rajaa. Olin kaikin tavoin naurettavan pieni ikäisekseni.

Olin tavattoman laiha ja epäkypsä, rintani olivat kuin paistetut kananmunat, eikä muihin ikäisiini tyttöihin iskenyt murrosikä ollut selvästi vielä tavoittanut minua.

Pitkät, ruskeat hiukseni olivat auki ja valuivat alas selkääni, ja pelkkä koruton, punainen panta piti ne poissa kasvoiltani. Minulla ei ollut meikkiä, mikä sai minut näyttämään juuri niin nuorelta ja pieneltä kuin tunsin olevani. Silmäni olivat kasvoihini liian suuret ja kaiken lisäksi vielä hätkähdyttävän siniset.

Siristelin niitä siinä toivossa, että näyttäisin vähän enemmän ihmiseltä, ja koetin tietoisesti ohentaa turpeita huuliani puristamalla suuni viiruksi.

Ei auttanut.

Tihrusilmäisenä näytin vain siltä, että kärsin ummetuksesta.

Puhahdin turhautuneena, kosketin sormenpäillä poskiani ja huokaisin raskaasti.

Ajattelin aina, että henkinen kypsytyteni paikkasi puutteeni pituudessa ja rintaosastolla. Olin järkevä ja sielultani vanha.

Mummi Murphy tapasi sanoa, että olin syntyessäni saanut harteilleni vanhan ihmisen pään.

Se oli tavallaan totta.

Pojat tai muotivillitykset eivät koskaan saaneet minua kuohuksiin.

Sellaista ei vain tapahtunut minulle.

Luin joskus jostakin, ettei kypsyminen johdu vanhenemisesta vaan kovista kokemuksista.

Siinä tapauksessa olin tunne-elämältäni eläkeiässä.

Enimmäkseen murehdin sitä, etten käyttäytynyt niin kuin muut tytöt. Minulla ei ollut samoja mielihaluja, eikä vastakkainen sukupuoli kiinnostanut minua. En ollut kiinnostunut kenestäkään: en pojista, tytöistä, kuuluisista näyttelijöistä, kuumista malleista, pelleistä, koiranpennuista... No joo, söpöt koiranpennut ja isot, pörröiset koirat kyllä kiinnostivat, mutta muut olivat minulle yhdentekeviä.

Minun ei tehnyt mieli pussailla, kosketella tai muutenkaan hiplaila ketään. Ajatuskin siitä inhotti. Olin nähnyt vanhempieni suhteen ajautuvan päin persettä, eikä minua kai sen vuoksi innostanut sitoutua toiseen ihmiseen loppuelämäkseni. Jos vanhempieni suhde edusti rakkautta, en kaivannut sitä itselleni.

Olisin mieluummin yksin.

Pudistelin myrskyisät ajatukset mielestäni ennen kuin ne synkkenisivät liiaksi, tuijotin kuvaani peilissä ja pakotin itseni harjoittelemaan sellaista, mitä en ollut viime aikoina juuri tehnyt: hymyilemään.

Hengitä syvään, sanoin itselleni. Tämä on uusi alku.

Avasin hanan, pesin käteni ja loiskutin vettä kasvoilleni siinä toivossa, että se jäähdyttäisi sisälläni kytevää tulista ahdistusta, jonka ajatus ensimmäisestä päivästä uudessa koulussa oli sytyttänyt.

Mikä tahansa koulu on parempi kuin se, jonka jätin taakseni. Ajatus hiipi mieleeni, ja kavahdin häpeästä. *Ne koulut, mietin alakuloisena, monikossa.*

Minua oli kiusattu armottomasti läpi koko peruskoulun.

Jostakin tuntemattomasta, julmasta syystä kaikki lapset olivat alkaneet purkaa turhautumistaan minuun, kun olin ollut vasta neljän vuoden herkässä iässä.

Melkein kaikki alakoululuokkani tytöt olivat päättäneet heti ensimmäisenä päivänä, etteivät he pidä minusta ja ettei kanssani saanut olla tekemisissä. Poikien kiusanteko ei ollut ollut aivan yhtä sadistista, mutta eivät hekään olleet minua vähällä päästäneet.

Siinä ei ollut mitään järkeä, sillä olin tullut ihan hyvin toimeen naapuruston lasten kanssa, eikä minulla ollut lähiössämme ollut koskaan mitään hankaluuksia.

Vaan entä koulussa?

Koulu oli minulle kuin helvetin seitsemäs piiri. Kaikki yhdeksän – ei siis vain tavalliset kahdeksan – peruskouluvuottani olivat olleet kidutusta.

Alakoulussa piinaa oli lisännyt se, että sekä äiti että opettajani olivat sitä mieltä, että minulle olisi parasta kerrata ensimmäinen luokka uusien koulutoverien kanssa. Vaikka olin uudella luokalla aivan yhtä epätoivoinen, sain sentään pari hyvää kaveria, Clairen ja Lizzien, joiden seura teki koulunkäynnistä edes siedettävää.

Kun alakoulun viimeinen vuosi alkoi ja tuli aika valita yläkoulu, sain huomata olevani aivan erilainen kuin ystäväni.

Claire ja Lizzie lähetettäisiin syyskuussa Tommen Collegeen, upeaan, yksityiseen eliittikouluun, jolla oli valtava budjetti ja huippuluokan opetus-tilat. Rahat siihen tulivat ruskeissa kirjekuorissa varakkailta vanhemmilta, jotka olivat valmiita tekemään mitä vain taatakseen lapsilleen parhaan mahdollisen koulutuksen.

Minut puolestani ilmoitettiin tavalliseen, täpötäyteen kaupungin yläkouluun keskustassa.

Muistin yhä sen hirvittävän tunteen, kun jouduin eroon ystäväistäni.

Halusin niin epätoivoisesti eroon kiusaajistani, että yritin jopa anella äitiä lähettämään minut Bearaan sisarensa Alicen ja tämän perheen luo. Olisin voinut käydä koulun loppuun siellä.

Mitkään sanat eivät voi kuvailla sitä musertavaa tunnetta, joka minuun iski, kun isä tyrnäsi ehdottomasti suunnitelmani muutosta Alice-tädin luo.

Äiti rakasti minua, mutta hän oli heikko ja uupunut eikä pannut vastaan, kun isä ilmoitti minun menevän Ballylagginin yhteiskouluun.

Sen jälkeen kaikki muuttui huonommaksi.

Julmemmaksi.

Väkivaltaisemmaksi.

Fyysisemmäksi.

Ensimmäisen vuoden ensimmäisen kuukauden ajan minua vainosi useampi poikajoukko, jotka kaikki vaativat minulta sellaista, mitä en halunnut heille antaa.

Sen jälkeen sain kuulla olevani *frigit*, koska en innostunut niistä samoista pojista, jotka olivat tehneet elämästäni yhtä helvettiä jo monen vuoden ajan.

Pahimmat heistä keksivät julmempia pilkkanimiä ja väittivät minun olevan *frigit* siksi, että minulla oli pojan värkit hameeni alla.

Mutta vaikka pojat olivat kuinka julmia tahansa, tytöt olivat heitä kekseliäämpiä.

Ja paljon pahempia.

He levittivät ilkeitä huhuja, joiden mukaan kärsin anoreksiasta ja kävin joka päivä lounaan jälkeen vessassa oksentamassa ateriani.

Ei minua mikään anoreksia vaivannut – eikä sitä paitsi bulimiakaan.

Olin koulussa *kauhusta lamaantunut* enkä uskaltanut syödä mitään, sillä niskaani kasaantunut sietämätön stressi sai aikaan oksentelua – ja sitä tapahtui usein. Olin myös pieni ikäisekseni – lyhyt, kypsymätön ja laiha – mikä vielä vaikeutti huhujen hillitsemistä.

Kun täytin viisitoista, eivätkä kuukautiseni vieläkään olleet alkaneet, äiti varasi minulle ajan yleislääkäriltä. Verikokeiden ja tutkimusten jälkeen perhelääkärimme vakuutti äidille ja minulle, että olin täysin terve ja että jotkut tytöt vain kehittyvät hitaammin kuin toiset.

Siitä oli nyt melkein vuosi, eivätkä kuukautiseni olleet vieläkään kunnolla alkaneet – lukuun ottamatta yhtä viimekesäistä lyhyttä vuotoa, joka ei ollut kestänyt edes puolta päivää.

Suoraan sanoen en enää edes olettanut kehoni koskaan käyttäytyvän normaalisti, kun en muutenkaan ollut kuin muut tytöt.

Lääkäri oli kehottanut äitiä tarkastelemaan koulujärjestelyjäni ja arvelut, että niistä aiheutuva stressi saattaisi olla osasy selyselvästi hidastuneeseen fyysiseen kehitykseeni.

Vanhempani kävivät asiasta kiivaan keskustelun. Äiti piti puoliani, mutta lopulta minut vain lähetettiin takaisin kouluun, missä katkeamaton piina jatkui.

Nimittelystä ja juoruilusta alkanut julmuus sai uusia muotoja. Selkääni liimattiin terveysseiteitä, ja väkivalta muuttui jopa ruumiilliseksi.

Kerran kotitaloustunnilla pari takanani istunutta tyttöä leikkasi poninhäntäni poikki keittiösaksilla ja heilutti sitä kuin voitonmerkkiä.

Kaikki nauroivat, ja silloin taisin vihata kärsimykselleni naurajia enemmän kuin niitä, jotka olivat sen aiheuttaneet.

Toisen kerran liikuntatunnilla samat tytöt ottivat puhelimella kuvan minusta alusvaatteisillani ja lähettivät sen kaikille luokka-asteemme oppilaille. Rehtori puuttui asiaan nopeasti ja rankaisi puhelimen omistajaa, mutta siinä vaiheessa puolet koulusta oli jo saanut kunnan naurut minun kustannuksellani.

Muistan itkeneeni sinä päivänä ihan hirveästi, en tietenkään muiden nähden vaan vessassa. Lukitsin itseni koppiin ja mietin, pitäisikö vain luovuttaa. Ottaa kourallinen pillereitä ja päästä eroon koko hiton sotkusta.

Elämäni oli yhtä katkeraa pettymystä, ja silloin minusta tuntui, etten halunnut kokea sitä enää enempää.

En kuitenkaan tehnyt mitään, sillä olin pelkuri.

Pelkäsin, että epäonnistuisin, heräisin ja joutuisin kohtaamaan yrityksen seuraukset.

Olin aivan vitun hajalla.

Veljeni Joey sanoi, että olin joutunut silmätikuksi, koska olin hyvän näköinen, ja nimitti piinaajiani *kateellisiksi ämmiksi*. Hän vakuutti minulle, että olen tosi kaunis, ja sanoi, ettei heistä pidä välittää.

Se oli helpommin sanottu kuin tehty – enkä ollut mitenkään varma siitä tosi kaunis -jutustakaan.

Monet minua kiusanneista tytöistä olivat vainonneet minua esikoulusta asti.

Ulkonäköni oli tuskin silloin liiemmin vaikuttanut asiaan.

Minusta vain ei pidetty.

Ja vaikka Joey koetti kovasti olla tukenani ja puolustaa kunniaani, hän ei kerta kaikkiaan ymmärtänyt, millaista minulla koulussa oli.

Isoveljeni oli täydellinen vastakohtani sanan kaikissa merkityksissä.

Minä olin lyhyt, hän taas pitkä. Minulla oli siniset silmät, hänellä vihreät. Hiukseni olivat tummat, hänen vaaleat. Hänen ihonsa ruskettui kullanuskeaksi, minä olin kalpea. Hän oli äänekäs ja ulospäin suuntautunut, minä taas hiljainen ja sulkeutunut.

Suurin ero meissä oli se, että kaikki palvoivat veljeäni BCS:ssä, siis Ballylagginin yhteiskoulussa, siinä kaupungin yläkoulussa, jota me kumpikin kävimme.

Se, että Joey oli valittu Corkin nuorten hurling-joukkueeseen, nosti totta kai osaltaan hänen suosiotaan, mutta ilman urheiluakin hän olisi ollut huipputyttö.

Ja huipputyttö kun oli, hän tietenkin koetti suojella minua kaikelta pahalta, mutta siihen tehtävään ei yksi poika riittänyt.

Joeylla ja minulla oli vanhempi veli, Darren, ja kolme pikkuveljeä, Tadgh, Ollie ja Sean. Kumpikaan meistä ei kuitenkaan ollut puhunut Darrenin kanssa sen jälkeen, kun hän oli viisi vuotta sitten häipynyt kotoa erään isän kanssa käydyin ikimuistaisen riidan jälkeen. Tadgh ja Ollie olivat yksitoista ja yhdeksän ja kävivät vasta alakoulua, ja kolmevuotias Sean oli tuskin päässyt vaipoista. Suojelijoista minulla ei siis varsinaisesti ollut ylitarjontaa.

Tällaisina päivinä kaipasin vanhinta veljeäni.

Darren oli 23, siis seitsemän vuotta minua vanhempi. Hän oli iso ja peloton, jokaisen kasvavan pikkutyön unelmien isovelji.

Pikkulapsesta asti olin palvonut maata, jolle hän laski jalkansa. Olin seurannut häntä ja hänen kavereitaan kaikkialle, roikkunut mukana, minne hän vain menikin. Hän oli aina suojellut minua ja ottanut kotona syyn niskoilleen, jos jokin oli mennyt pieleen.

Se ei ollut ollut hänelle helppoa, ja koska olin häntä niin paljon nuorempi, en ollut ymmärtänyt hänen vastuunsa taakkaa. Äiti ja isä olivat tapailleet toisiaan vasta pari kuukautta, kun äiti viisitoistavuotiaana oli alkanut odottaa Darrenia.

Vauva, joka 1980-luvun katolisessa Irlannissa oli syntynyt ennen avioliittoa, oli leimattu äpäräksi, eikä veljeni elämästä ollut muutenkaan puuttunut haasteita. Kaikki oli muuttunut vielä paljon pahemmaksi hänen täytettyään yksitoista.

Joeyn tapaan Darren oli ilmiömäinen hurlingin pelaaja, mutta isämme inhosi häntä aivan niin kuin minua. Isä löysi Darrenista aina jotakin vikaa, oli kyse sitten hänen hiuksistaan, käsialastaan, urheilusuorituksistaan tai ihmissuhteistaan.

Darren oli homo, eikä isä pystynyt sulattamaan sitä.

Hän syytti jotakin mennyttä tapahtumaa veljeni seksuaalisesta suuntautumisesta, eikä kukaan tai mikään saanut isää tajuamaan, ettei homoseksuaalisuus ollut valinta.

Darren oli ollut homo syntymästä asti, aivan niin kuin Joey oli hetero ja minä tyhjä.

Hän oli mikä oli, ja sydäntäni riipaisi se, ettei häntä hyväksytty omassa kodissaan.

Homofobisen isän kanssa eläminen oli veljelleni kidutusta.

Inhosin isässä sitä piirrettä, jopa enemmän kuin inhosin häntä kaikesta muusta kauheasta, mitä hän oli vuosien varrella tehnyt.

Suvaitsemattomuus ja oman poikansa röyhkeän alentava kohtelu olivat isäni ehdottomasti vastenmielisimmät piirteet.

Kun Darren otti välivuoden hurlingista voidakseen keskittyä päättöko-keeseen, isä sai raivokohtauksen. Kuukausia jatkunut kiivas riitely ja toistuvat käsirysyt johtivat viimein raivoisaan yhteenottoon, jonka seurauksena Darren pakkasi kassinsa, marssi ulos ovesta eikä palannut enää koskaan.

Siitä illasta oli kulunut viisi vuotta, ja lukuun ottamatta postin kerran vuodessa tuomaa joulukorttia ei kukaan meistä tiennyt, mitä Darrenille kuului.

Meillä ei ollut edes hänen puhelinnumeroaan tai osoitetta.

Hän oli melkein lakannut olemasta.

Tapauksen jälkeen isä oli siirtänyt Darreniin suuntaamansa paineet tämän nuorempiin veljiin – joita hän piti *normaaleina* poikinaan.

Hän raahasi poikia harjoituksiin ja peleihin aina, kun ei ollut pubissa tai vedonvälittäjän toimistossa.

Hän keskitti heihin kaiken huomionsa.

Minusta ei ollut hänelle mitään iloa, olinhan pelkkä tyttö.

En pärjännyt urheilussa saati loistanut koulussa tai missään harrastuksissa.

Isäni silmissä olin vain ylimääräinen ruokittava suu, kunnes täyttäisin kahdeksantoista.

Eikä se ollut edes omaa tulkintaani. Isä oli sanonut minulle niin luke-mattomia kertoja.

Viidennen tai kuudennen kerran jälkeen olin tullut niille sanoille immuuniksi.

Olin jo kauan sitten kyllästynyt kerjäämään hellyyttä mieheltä, joka omien sanojensa mukaan ei ollut edes halunnut minua.

Minua kuitenkin vaivasivat isän asettamat vaatimukset, jotka Joey oli joutunut ottamaan kantaakseen, ja siksi tunsin aina ankaraa syyllisyyttä, kun minun piti turvautua veljeni apuun.

Hän kävi yläkoulun viimeistä, kuudetta, luokkaa, ja hänellä oli paljon muutakin mietittävää – GAA-seura, osa-aikatyö huoltoasemalla, päättö-todistus ja Aoife, hänen tyttöystävänsä.

Tiesin, että kun minuun koski, Joey kärsi myös. En halunnut olla taakka hänen harteillaan, ylimääräinen huolenaihe, mutta se oli ollut tilanne niin kauan kuin saatoin muistaa.

Rehellisesti sanoen en enää voinut kestää sitä alakuloista katsetta, jonka hän minuun koulussa loi. Tai sitä, että kun kohtasimme käytävässä niin tiesin, että hänen ilmeensä romahtaa, jos hän katsoo minuun.

Pakko silti myöntää, että BCS:n opettajat yrittivät alkuun suojella minua lynkkausjoukolta. Rouva Falvy, koulun oppilaanohjaaja, järjesti minulle jopa ajan koulupsykologille, ja kävin tapaamisissa joka toinen viikko koko toisen lukuvuoden ajan, kunnes rahoitus loppui.

Äiti oli onnistunut haalimaan kokoon vähän rahaa ja lähetti minut yksityiselle terapeutille, mutta istunto maksoi 80 euroa. Koska jouduin äidin pyynnöstä vielä sensuroimaan tuntemuksiani, kävin vain viidessä istunnossa ja valehtelin sitten hänelle oloni parantuneen.

Oloni ei ollut parantunut.

Oloni ei ollut koskaan hyvä.

En vain halunnut aiheuttaa äidille ahdinkoa.

Minusta oli inhottavaa olla hänelle taloudellinen taakka, joten purin hammasta, väänsin naamani hymyyn ja marssin joka aamu helvettiin.

Kiusaaminen ei kuitenkaan loppunut.

Mikään ei loppunut.

Kunnes eräänä päivänä loppuikin.

Joululomaa edeltävällä viikolla viime kuussa – vain kolme viikkoa edellisen, samojen tyttöjen kanssa sattuneen tapauksen jälkeen – palasin itkien kotiin. Koulupuseroni etumus oli revitty, ja olin tunkunut nenäni täyteen paperipyyhkeitä tyrehtyttääkseni verenvuodon, joka oli seurausta viidennen luokan tyttöjen antamasta selkäsaunasta. He olivat väittäneet kivenkovaan, että olin yrittänyt iskeä jonkun heidän poikaystävästään.

Se oli törkeä vale, sillä en ollut koskaan edes nähnyt poikaa, jota kuulemma olin koettanut vietellä, mutta hakkaamiseen löytyi aina jokin naurettava tekosyy.

Sinä päivänä minä lopetin.

Lopetin valehtelun.

Lopetin teeskentelyn.

Lopetin vain.

Sinä päivänä rajani oli tullut vastaan, mutta niin oli käynyt myös Joeylle, joka tuli perässäni kotiin. Hänet oli erotettu viikoksi koulusta, koska hän

oli piessyt pahanpäiväisesti pojan, jonka sisko oli Ciara Maloney, pahin piinaajani.

Äitimme vain vilkaisi minuun ja otti minut heti pois koulusta.

Isä, jonka mielestä minun olisi pitänyt vain karaistua, oli ajatusta vastaan, mutta äiti otti paikallisesta osuuspankista lainaa lukukausimaksuun ja ilmoitti minut Tommen Collegeen, maksulliseen yksityiskouluun, joka sijaitsi viidentoista mailin päässä Ballylagginista pohjoiseen.

Vaikka olin huolissani äidistä, tiesin kuitenkin, että jos astuisin vielä kerran vanhan kouluni ovesta sisään, en kävelisi sieltä enää ulos.

Raja oli tullut vastaan.

Edessäni häilyi lupaus paremmasta elämästä, onnellisemmasta elämästä, ja tarrasin siihen kaksin käsin.

Ja vaikka pelkäsin, että naapurin lapset kaupungin vuokrataloalueella antaisivat minun kuulla kunniani yksityiskouluun vaihtamisesta, härnäys ei kuitenkaan voisi olla pahempaa kuin se paska, jota olin joutunut sietämään vanhassa koulussani.

Sitä paitsi Claire Biggs ja Lizzie Young, alakouluaikaiset ystäväni, olisivat kanssani samalla luokalla Tommen Collegessa. Rehtori Twomey oli luvannut sen minulle, kun olin käynyt joululomalla äidin kanssa ilmoittautumassa kouluun ja olimme tavanneet hänet.

Äiti ja Joey kannustivat kumpikin minua hellittämättä, ja äiti otti ylimääräisiä siivousvuoroja sairaalasta voidakseen maksaa kirjani ja uuden koulupukuni, johon kuului *irtotakki*.

Ennen Tommen Collegea olin nähnyt irtotakkeja vain miehillä sunnuntain messussa, en milloinkaan teineillä, ja nyt sellainen kuuluisi arkiasuuni.

Oppilaitoksen vaihtaminen juuri ennen yläkoulun välitutkintoa – kesken tärkeän koevuoden – oli aiheuttanut perheessämme ankaran kiistan. Isä oli raivoissaan siitä, että tuhlaisimme tuhansia euroja opetukseen, jonka saisin ilmaiseksi kaupungin koulusta kävelymatkan päässä.

Kun yritin selittää hänelle, ettei koulunkäynti ollut minulle yhtä helppoa kuin hänen rakkaalle urheilijapojalleen, hän ummisti korvansa ja ilmoitti suoraan, että jos tahdon välttämättä käydä jotakin joutavaa rugbyopistoa tärkeilevien herraspellejen kanssa, häneltä ei tukea heruisi.

Mieleeni jäivät tokaisut ”Lakkaa hienostelemasta, tyttö!” ja ”Ei meikälaisillä ole asiaa herrasväen rugbykouluihin”, sekä oma suosikkini ”Et ikinä tule sopeutumaan niiden hutsujen joukkoon”, jotka oma isäni minulle lausui.

Ethän sinä sitä maksa! halusin huutaa hänelle päin naamaa – isä ei ollut tehnyt päivääkään työtä vuosikausiin, ja perheen elättäminen oli jäänyt äidin tehtäväksi – mutta halusin voida poistua paikalta omin jaloin.

Isä ei tajunnut asiaa, mutta häntä tuskin oli koskaan kukaan kiusannut. Kun kiusaamisesta oli kyse, Teddy Lynch oli aina tekijäpuolella.

Luoja tietää, että äitiä hän ainakin kiusasi minkä ehti.

Koulujärjestelyistäni syntyneen vihanpidon vuoksi olin lymyillyt tämän osan joululomaa huoneessani ja koettanut pysytellä poissa isän tieltä.

Kuusilapsisen perheen ainoana tyttönä olin saanut oman huoneen. Joeylla oli myös omansa, joka oli paljon minun huonettani suurempi. Hän oli jakanut sen Darrenin kanssa ennen kuin tämä oli muuttanut pois. Tadgh ja Ollie asuivat myös isossa huoneessa, ja suurin makuuhuone oli vanhempieni ja Seanin käytössä.

Vaikka huoneeni oli pelkkä pieni koppero talon etuosassa, eikä siellä ollut tilaa edes kissaa kieputtaa, oma – lukittava – ovi antoi minulle kaipamaani yksityisyyttä.

Yläkerran neljää makuuhuonetta lukuun ottamatta talomme oli ahdas, ja koko perhe jakoi olohuoneen, keittiön ja ainoan kylpyhuoneen. Asuimme paritalossa Elk's Terracen laidalla, Ballylagginin suurimmassa vuokralähiössä.

Se oli kovaa seutua, missä rikollisuus rehotti, ja piileskelin huoneessani suojaassa siltä kaikelta.

Pikkuruinen huoneeni oli minulle turvapaikka kodin – ja kadun – hälinän ja kaaoksen keskellä, mutta tiesin, ettei niin voisi jatkua ikuisesti.

Yksityisyyteni oli laina-ajalla, sillä äiti oli taas raskaana.

Jos hän synnyttäisi tytön, menettäisin turvapaikkani.

”Shan!” Kylpyhuoneen ovelta kuului jyskytystä, joka havahdutti minut syivistä mietteistäni. ”Pidä nyt vähän kiirettä! Rakkoni halkeaa.”

”Pari minuuttia, Joey”, vastasin ja jatkoin ulkomuotoni arvioimista. ”Pystyt kyllä tähän”, supatin itselleni. ”Onnistut takuuvarmasti, Shannon.”

Paukutus jatkui taas, joten kuivasin käteni kiireesti telineellä roikkuvaan pyyhkeeseen ja avasin oven. Katseeni osui veljeeni, joka seisoi oven takana pelkissä mustissa bokserieissa ja raapi rintaansa.

Asuni nähdessään hänen silmänsä laajenivat, ja uninen ilme hänen kasvoillaan muuttui valppaaksi ja yllättyneeksi. Hänellä oli muhkea musta silmä muistona viikonlopun hurling-ottelusta, mutta hän kantoi sitä ylpeästi komeilla kasvoillaan.

”Näytät...” Joeyn ääni vaimeni, kun hän arvioi minua veljellisellä katseella. Varauduin jo vitsiin, jonka hän väistämättä minusta laukaisisi, mutta sitä ei kuulunutkaan. ”Upealta”, hän sanoikin vain, ja hänen vaaleanvihreät silmänsä olivat täynnä lämpöä ja sanatonta huolenpitoa. ”Koulupuku pukee sinua, Shan.”

”Uskotko, että kaikki menee hyvin?” kysyin niin hiljaa, ettei muu perhe heräisi.

Äiti oli tehnyt eilen tuplavuoron, ja hän ja isä nukkuivat vielä. Isän äänestä kuorsaus kiiri korviini heidän makuuhuoneensa suljetun oven läpi, eikä pikkuveljiäni ollut vielä kiskottu patjoiltaan koulutielle.

Kuten tavallista, olin kahden Joeyn kanssa.

Me kaksi amigoa.

”Uskotko, että sopeudun joukkoon, Joey?” puin huoleni sanoiksi. Joeyn kanssa saatoin tehdä niin. Hän oli perheessämme ainoa, jolle tunsin olevani puhua ja uskoutua. Katselin koulupukuani ja kohautin olkapäitäni neuvottomana.

Hän katseli minua silmät täynnä voimakasta, sanatonta tunnetta, ja tiesin, ettei hän ollut noussut näin varhain päästäkseen vessaan vaan siksi, että hän halusi lähettää minut matkaan ensimmäisenä koulupäivänäni.

Kello oli 6.15 aamulla.

Opetus alkoi niin Tommenissa kuin BCS:ssäkin vasta 9.05, mutta minulla oli edessäni bussimatka, ja ainoa sopiva vuoro kulki ohi kello 6.45.

Se oli Ballylagginin ensimmäinen aamubussi, mutta vain sillä ehdoin kouluun ajoissa. Äiti oli aamulla usein töissä, ja isä kieltäytyi yhä viemästä minua.

Kun olin pyytänyt isältä koulukyytiä eilen illalla, hän oli sanonut, että jos lakkaisin hienostelemasta ja menisin vain Ballylagginin yhteiskouluun niin kuin Joey ja kaikki muut naapuruston lapset, en tarvitsisi kyytiä kouluun.

”Olen sinusta ihan vitun ylpeä, Shan”, Joey sanoi liikutuksesta samealla äänellä. ”Et itse tajuakaan, kuinka rohkea olet.” Hän rykäisi pari kertaa ja jatkoi: ”Odotas – minulla on sinulle jotakin.” Sen sanottuaan hän tassutteli kapean käytävän poikki huoneeseensa ja palasi melkein heti. ”Tässä”, hän mutisi ja sulloi pari viiden euron seteliä käteeni.

”Joey, ei!” Kieltäydyin kiireesti ottamasta vastaan hänen vaivalla ansaitsemiaan rahoja. Joeyn ansiot bensa-asemalta olivat jo valmiiksi pienet, ja raha oli tiukassa perheessämme. Kymmenen euron vieminen veljeltäni oli mahdoton ajatus. ”En voi...”

”Ota rahat, Shannon. Ei siinä ole kuin kymppi”, hän käski päättäväinen ilme kasvoillaan. ”Tiedän, että sait mummilta bussirahan, mutta pitää taskuunkin jäädä jotain. En tiedä, miten hommat siellä hoidetaan, mutta en tahdo lähettää sinua kouluun ilman rahaa.”

Nielaisin kurkkuuni puskevan liikutuksen palan ja sopersin: ”Oletko varma?”

Joey nyökkäsi ja kaappasi minut sitten rutistukseen. ”Älä ota paineita”, hän supatti korvaani ja puristi minua niin lujasti, etten ollut varma, kumpaa meistä hän koetti vakuuttaa tai rohkaista. ”Jos joku siellä edes yrittää mitään törkeää, tekstaa vain minulle. Tulen polttamaan koko vitun koulun ja kaikki ne rugbyhullut pikku kusipäät poroksi.”

Se oli pysäyttävä ajatus.

”Hyvin siellä menee”, vakuutin – tällä kertaa painokkaasti, koska halusin itsekin uskoa sanoihini. ”Mutta myöhästyn, jos en pane töpinäksi, ja sitä en tosiaan kaipaa ensimmäisenä päivänä.”

Rutistin veljeäni vielä kerran, kiskoin takin päälleni ja nappasin koulurepun. Heilautin sen olalleni ja suuntasin portaisiin.

”Tekstaa”, Joey huikkasi perääni, kun viiletin portaita alas. ”Ihan totta. Vaikka vain haistaisit jotain paskamaista, tulen panemaan ne tyypit kuriin.”

”Pärjään kyllä, Joey”, kuiskasin ja vilkaisin nopeasti olkani yli. Hän nojasi kaiteeseen ja katseli minua huolestuneena. ”Varmasti pärjään.”

”Tiedän sen.” Hänen äänensä oli matala ja vaivautunut. ”Minä vain ... pidän puoliasi, okei?” hän sanoi ja henkäisi raskaasti. ”Pidän aina puoliasi.”

Tajusin, kuinka vaikeaa tämä oli veljelleni, kun katselin hänen heiluttavan perääni kuin huolestunut isä lapsensa ensimmäisenä koulupäivänä. Hän oli aina taistelemassa puolestani, aina syöksymässä suojelemaan minua ja kiskomaan minut turvaan.

Halusin hänen olevan minusta ylpeä. Halusin olla enemmän kuin pelkkä pikkutyttö, jota piti jatkuvasti puolustaa.

Halusin sitä itseni vuoksi.

Uuden päättäväisyyden voimin väläytin hänelle pirteän hymyn ja kiihduhdin sitten ulos ehtiäkseni bussiin.

2

Kaikki on muuttunut

SHANNON

KUN NOUSIN bussista, huomasin helpotuksekseni, että Tommen Collegen ovet avattiin oppilaille seitsemältä aamulla. Asuntolassa asuvien ja bussintuomien erilaiset aikataulut oli selvästi otettu huomioon.

Ryntäsin sisään säätä pakoon.

Satoi kaatamalla, ja muissa olosuhteissa olisin kai pitänyt sitä huonona enteenä, mutta olin kuitenkin Irlannissa, missä sadepäiviä on keskimäärin 150–225 vuodessa.

Sitä paitsi oli tammikuun alku, sateinen aika vuodesta.

Huomasin, etten ollut ainoa aikainen lintu, joka oli tullut kouluun ennen tuntien alkua. Useita oppilaita vaelteli jo käytävillä ja maleksi ruokasalissa ja oleskelutiloissa.

Niin, oleskelutiloissa.

Tommen Collegessa joka luokka-asteella oli oma alue, jota voisi kai kuvailla lähinnä avaraksi olohuoneeksi.

Valtavaksi hämmästyksekseni huomasin myös, etten joutunut välittömästi kiusanteon kohteeksi niin kuin kaikissa aikaisemmissa kouluissani oli käynyt.

Oppilaat kiiruhtivat ohitseni läsnäolostani piittaamatta, kaikki omiin asioihinsa keskittyneinä.

Odotin sydän kurkussa ensimmäistä julmaa kommenttia tai tönäisyyä.

Niitä ei kuulunut. Olin siirtynyt tänne kesken lukuvuoden lähiön yhteiskoulusta ja varautunut ryöppyyn uusia solvauksia ja laumaan uusia vihollisia. *Mitään* ei kuitenkaan tapahtunut. Sain osakseni vain pari uteliasta silmäystä, eikä kukaan lähestynyt minua. Tommenin oppilaat eivät tienneet, kuka olin – tai eivät piitanneet. Oli miten oli, en selvästi herättänyt koulussa minkäänlaista huomiota, ja se oli *ihanaa*.

Yllättävän näkymättömyysviitan suojissa tunsin oloni luottavaisemmaksi kuin kuukausiin ja suuntasin tutustumaan kolmannen luokan oleskelutiloihin.

Huone oli suuri ja valoisa, ja lattiasta kattoon ulottuvista ikkunoista avautui yhdellä seinällä näkymä rakennusten ympäröimälle pihalle. Aiempien vuosien oppilaiden valokuvat ja nimilaatat koristivat sitruunanväriseksi maalattuja seiniä. Tila oli täytetty upottavilla sohvilla ja nojatuoleilla, ja joukossa oli pari pyöreää pöytää ja yhteensopivaa tammituolia. Pienessä keittonurkkauksessa oli vedenkeitin, leivänpaahdin ja mikroaaltouuni.

Hitto soikoon. Näin parempi väki siis eli. Tommen College oli kuin toinen maailma.

Voisin tuoda mukanani pari leipäviipaletta ja viettää tehetkeä koulussa.

Tunsin itseni pieneksi ja livahdin huoneesta vaeltelemaan käytäville, jotta oppisin liikkumaan alueella.

Tutkin lukujärjestystäni ja painoin mieleeni jokaisen rakennuksen ja siiven, joissa minulla oli tunteja.

Itseluottamukseni oli jo hieman kasvanut, kun kello soi kymmentä vaille yhdeksän merkiksi siitä, että koulupäivä alkaisi vartin päästä, ja kun tuttu ääni tervehti minua, helpotuksen tunne sai minut melkein itkemään.

”Voi luoja! Voi luoja!” kiljahti kovaan ääneen pitkä, kurvikas blondi, jolla oli jalkapallokentän levyinen hymy. Minun ja kaikkien muidenkin huomio kääntyi tyttöön, joka rynnisti oppilasrykelmien läpi päästäkseen luokseni.

En ollut lainkaan varautunut jättimäiseen rutistukseen, johon hän minut saapuessaan sulki, vaikka olisihan minun pitänyt odottaa sellaista Claire Biggsiltä.

Tavallisen tylyn kohtelun sijaan ympärilläni oli ihan aidosti hymyileviä, ystävällisiä kasvoja, ja se sai minut aivan hämilleni.

”Shannon Lynch”, Claire puoliksi kikatti, puoliksi huokaili, ja puristi minua tiukasti. ”Tulit ihan oikeasti!”

”Tässä ollaan”, myönsin naurahtaen ja taputin häntä selkään yrittäessäni turhaan vapautua keuhkot litistävästä halauksesta. ”Mutta enpä ole pitkään, jos et lakkaa rusentamasta minua.”

”Ai, hitto. Anteeksi.” Claire nauroi, astui kiireesti kauemmas ja vapautti minut murhaavasta puristuksesta. ”Unohdin, ettet ole kasvanut neljännen luokan jälkeen.” Hän otti vielä askeleen ja tarkasteli minua. ”Tai ehkä kolmannen”, hän tirskahti ilkkurinen pilkahdus silmissään.

Se ei ollut herja. Hän vain lausui tosiseikan ääneen.

KOHTALO TOI HEIDÄT YHTEEN. MAAILMA REPII HEITÄ ERILLEEN. RAKKAUS SITOO HEIDÄT TOISIINSA.

Rugbytähti Johnnynlla on kaikkea: ystäviä, suosiota ja lupaava tulevaisuus. Kulissien takana hän kuitenkin kamppailee loukkaantumisen kanssa. Vamma voi murskata hänen unelmansa urheilijana. Johnnynlla ei ole aikaa harha-askelille. Eikä varsinkaan seurustelulle.

Shannonilla on aina ollut vaikeaa, niin koulussa kuin kotonakin, siispä hän on oppinut pysyttelemään näkymättömänä. Kun hän aloittaa Tommen Collegessa, hän törmää Johnnyn ehdottoman epäromanttisissa merkeissä. Kohtaamisesta saa alkunsa monimutkainen ystävyys, joka muuttuu vastustamattomaksi kemiaksi, ja Shannonin on entistä vaikeampi pitää kiinni turvallisesta seinäruusun roolistaan. Mutta ehkä se ei olekaan niin huono juttu? Johnny puolestaan ei aio päästää Shannonia käsistään – hinnasta riippumatta.

Binding 13 - Kohtaaminen aloittaa Chloe Walshin ihastuttavan Tommenin pojat -menestyssarjan. Se on kipeän koukuttava tarina ensirakkaudesta, ystävydestä ja kahdesta särkyneestä nuoresta, jotka löytävät toisensa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8399-9

Kannen suunnittelu: Brittany Vibbert/Sourcebooks